

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžhk/1/2017
Identifikačné číslo spisu: 1016201408
Dátum vydania rozhodnutia: 20.02.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1016201408.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Eriky Šobichovej v právnej veci žalobcov: 1. Chemkostav, a.s., so sídlom K. Kuzmanyho 1259/22, Michalovce, IČO: 36 191 892, zastúpeného : URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Havlíčkova 16, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 47 244 895, 2. PKB invest, s.r.o., so sídlom Jilemnického 4, Prešov, IČO: 36 461 733, a 3. PRO-TENDER s.r.o., so sídlom Smetanova 9, Košice, IČO: 36 591 084, oboch zastúpených JUDr. Ivanom Vankom, advokátom, so sídlom Floriánska 19, Košice, proti žalovanému: Protimonopolnému úradu Slovenskej republiky, so sídlom Drieňová 24, Bratislava, o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/162/2016-290 zo dňa 18.1.2017 o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2016/KH/R/2/033 zo dňa 30.6.2016 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Žalobcom 1/ až 3/ p r i z n á v a voči žalovanému právo na náhradu trov kasačného konania.

Odôvodnenie

O d ô v o d n e n i e

1. Krajský súd v Bratislave ako správny súd napadnutým rozsudkom zrušil podľa § 191 ods. 1 písm. e), f) zákona č. 162/2015 Z.Z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) v záhlaví označené rozhodnutie Rady žalovaného v časti potvrdzujúcej výrok I. a výrok III. a doplňujúcej výrok IV. prvostupňového rozhodnutia žalovaného č. 2015/KH/1/1/023 zo dňa 7.7.2015 a zrušil aj prvostupňové rozhodnutie žalovaného č. 2015/KH/1/1/023 zo dňa 7.7.2015 v časti výroku I. a III. a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň priznal žalobe žalobcov v 2. a 3. rade vo veci preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2016/KH/R/2/033 zo dňa 30.6.2016 odkladný účinok až do právoplatnosti rozhodnutia správneho súdu vo veci samej. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť ich náhradu žalobcom.

2. Konštatoval, že žalovaný v konaní č. 0021/OKT/2014 začatom dňa 29.9.2014 z vlastného podnetu podľa § 25 ods. 1 zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 136/2001 Z.z.“ alebo „ZOHS“) rozhodol podľa § 4 ods. 1 v spojení s § 4 ods. 4 písm. a), c) a f) citovaného zákona v znení účinnom do 30.6.2014 a čl. 101 Zmluvy o fungovaní Európskej únie svojím prvostupňovým rozhodnutím tak, že:

I. konanie podnikateľov - žalobcov v 1. až 3. rade : PKB invest, s.r.o. (ďalej aj ako „PKB invest“). Chemkostav, a.s. (ďalej aj ako „Chemkostav“) a PRO - TENDER s.r.o. (ďalej aj ako „PRO - TENDER“) v čase najneskôr od 9.12.2011 do 12.12.2011 spočívajúce v tom, že koordinovali svoj postup so zámerom zosúladiť cenové ponuky podnikateľov PKB invest a Chemkostav v procese verejného obstarávania verejného obstarávateľa Univerzitná nemocnica L. Pasteura Košice, názov zákazky: „Urgentný príjem Fakultnej nemocnice L. Pasteura Košice“, pričom podnikateľ PRO - TENDER k tejto koordinácii aktívne prispel, je dohodou obmedzujúcou súťaž pri účasti a podávaní ponúk v procese predmetného verejného obstarávania, ktorá mala za cieľ obmedzenie hospodárskej súťaže na trhu stavebných prác vrátane dodávok zariadenia na území Slovenskej republiky prostredníctvom priameho alebo nepriameho určenia cien tovaru, rozdelenia trhu a koluzívneho správania sa, v dôsledku ktorého podnikatelia koordinovali svoje správanie v procese verejného obstarávania, ktorá je podľa § 4 ods. 1 v spojení s § 4 ods. 2 písm. a) a § 4 ods. 3 písm. a), c) a f) ZOHS v znení účinnom do 31.12.2011 zakázaná.

II. V súlade s ustanovením § 32 ods. 2 písm. c) ZOHS žalovaný zastavil správne konanie vo veci dohody obmedzujúcej súťaž podľa čl. 101 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, nakoľko nebolo preukázané, že došlo k porušeniu ustanovenia čl. 101 Zmluvy o fungovaní Európskej únie.

III. Podľa § 38 ods. 1 ZOHS v znení predpisov účinných do 31.12.2011 žalovaný za konanie uvedené v bode I. výrokovej časti tohto rozhodnutia uložil žalobcovi 2/ pokutu vo výške 327 668 €, žalobcovi 1/ pokutu vo výške 2 206 706 € a žalobcovi 3/ pokutu vo výške 13 177 €.

3. V odôvodnení rozhodnutia žalovaný uviedol, že v súvislosti s vyhodnotením podozrenia, či medzi účastníkmi konania došlo ku konaniu v rozpore so zákazom uvedeným v § 4 ZOHS, posúdil obsah spisovej dokumentácie, a to predovšetkým obsah podkladov - dôkazov v podobe prepisov telefonických rozhovorov a SMS správ medzi účastníkmi konania, získaných na základe § 22 ods. 3 ZOHS účinného od 1.7.2014 od orgánov činných v trestnom konaní a obsah dokumentácie vedenej k predmetnému verejnému obstarávaniu, získanú na základe ustanovenia § 21 ods. 5 zákona č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov, na základe ktorých dospel k záveru, že medzi podnikateľmi PKB invest a Chemkostav došlo k dohode o koordinácii ich postupu vo verejnom obstarávaní, v ktorom uspelo konzorcium na čele s podnikateľom PKB invest, pričom o uzatvorení tejto dohody mal vedomosť podnikateľ PRO-TENDER vykonávajúci pre verejného obstarávateľa činnosť odborne spôsobilý osoby, ktorý zároveň aktívne napomohol realizácii tejto dohody. Žalovaný ďalej konštatoval, že obsahom predmetnej dohody bolo jednak priame určenie cenových ponúk podnikateľov Chemkostav a PKB invest do zákazky, ktorá bola predmetom verejného obstarávania, ďalej rozdelenie trhu, resp. zákazníkov, keď sa podnikatelia dohodli, ktorý z nich získa zákazku, ktorá bola predmetom verejného obstarávania, a taktiež táto dohoda obsahovala znaky koluzívneho správania, v ktorého dôsledku podnikatelia koordinovali svoje správanie v procese predmetného verejného obstarávania, a keďže takýto typ dohody spadá pod tzv. ťažké kartely, ktoré už zo svojej povahy vykazujú dostatočný stupeň škodlivosti na hospodársku súťaž, dospel k záveru, že v predmetnom prípade ide o dohodu, ktorá má za cieľ obmedziť hospodársku súťaž na relevantnom trhu.

4. Rozhodnutím č. 2016/KH/R/2/033 zo dňa 30. 6. 2016 Rada žalovaného o rozkladoch podaných žalobcami rozhodla tak, že zmenila prvostupňové rozhodnutie tak, že v bodoch I. až III. výrokovej časti rozhodnutia ponechala prvostupňové rozhodnutie nezmenené a doplnila výrokovú časť rozhodnutia o bod IV. , ktorým zakázala žalobcom 1/ až 3/ účasť vo verejnom obstarávaní na dobu troch rokov od

právoplatnosti konečného rozhodnutia.

Posúdenie veci krajským súdom

5. Krajský súd v Bratislave považoval za základnú a kľúčovú námietku žalobcov, že žalovaný nedisponoval takým zákonným, resp. zákonne získaným dôkazom, ktorý by usvedčoval žalobcov z protiprávneho konania opísaného v napadnutých rozhodnutiach žalovaného, ktorú posudzoval cez výklad a komparáciu ZOHS, zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) a zákona č. 166/2003 Z.z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o ochrane pred odpočúvaním), ktorých príslušné na vec sa vzťahujúce ustanovenia bolo potrebné interpretovať. Konštatoval, že pokiaľ ide o namietaný typ dôkazu v súdnej veci - prepisy zo záznamov vyhotovených pomocou informačno-technických prostriedkov (ďalej len „ITP“), z gramatického výkladu ustanovení § 22 ods. 3 zákona č. 136/2001 Z.z. a § 32 ods. 1 a 3 správneho poriadku sa javí postup žalovaného správny, keďže z uvedených zákonných ustanovení mu nevyplýva žiadne obmedzenie čo do možnosti oboznámiť sa s takýmto druhom dôkazu a prekážka zaradiť tento dôkaz medzi ostatné dôkazy a podklady pre jeho rozhodnutie v predmetnej veci.

6. Krajský súd vyslovil názor, že na posúdenie, či dôkaz je zákonný, nepostačuje len to, že si ho správny orgán od pôvodcu dôkazu vyžiadal v súlade s procesnými ustanoveniami vzťahujúcimi sa na jeho konanie, konkrétne v súlade s § 22 ods. 3 ZOHS, ale správny orgán je povinný zaoberať sa otázkou zákonnosti dôkazu v čase jeho zadováženia. Samotná skutočnosť, že správny orgán v súlade s procesnými predpismi vzťahujúcimi sa na jeho konanie vyžiada dôkaz, ktorého pôvodcom je iný orgán verejnej moci alebo iná fyzická alebo právnická osoba, nekonvaliduje prípadnú nezákonnosť takéhoto dôkazu. Mal za to, že pokiaľ správny orgán neoverí alebo nevie overiť, či bol takýto dôkaz získaný v súlade so zákonom a že ide o zákonný dôkaz, nie je oprávnený ďalej s ním nakladať ako s dôkazom v zmysle § 32 ods. 2 a § 34 ods. 1 správneho poriadku, ani ho zohľadniť v rámci posúdenia zisteného skutkového stavu.

7. Poukázal na to, že podľa § 4 ods. 1 zákona č. 166/2003 Z.z. k použitiu ITP je potrebný súhlas sudcu, pričom použiť ITP možno až dňom udelenia súhlasu. Bez súhlasu sudcu nie je možné ITP použiť. Uviedol, že na to, aby v danom prípade mohol byť dôkaz (informácie získané použitím ITP) posúdený ako zákonný, je potrebné mať informáciu o súhlase sudcu udelenom na použitie ITP na získanie dôkazu, nakoľko len zo súhlasu sudcu je možné zistiť, kto takýto súhlas vydal, aký druh ITP má byť použitý, miesto, čas, doba trvania použitia ITP a údaje o osobe, voči ktorej sa má tento prostriedok použiť; to znamená, že len z rozhodnutia sudcu, ktorým súhlasil s použitím ITP, možno určiť, či bol vydaný súhlas orgánom príslušným na rozhodnutie, či sa dôkaz preberaný správnym orgánom zhoduje s formou informácií získaných v súlade so súhlasom sudcu a či boli dodržané zo strany používateľa ITP všetky ostatné obmedzenia a rozsah použitia ITP v súlade s rozhodnutím sudcu, predovšetkým miesto, čas, doba trvania záujmová osoba. Krajský súd uviedol, že z administratívneho spisu vyplýva, a nepoprel to ani žalovaný, že v administratívnom konaní nemal správny orgán k dispozícii súhlas sudcu k použitiu ITP na získanie dôkazu (prepisy telefonických rozhovorov a SMS správ vedených medzi účastníkmi administratívneho konania), ktorý bol pre administratívne konanie a konštatovanie porušenia zákona o ochrane pred odpočúvaním žalobcami a následné uloženie sankcie v predmetnom konaní podľa jeho názoru kľúčový a rozhodujúci.

8. Krajský súd v tejto súvislosti pripomenul, že účelom deliktuálneho konania je zistiť objektívne, či došlo k spáchaniu deliktu. Preto sú správne orgány povinné čo najúplnejšie zistiť podklady pre rozhodnutie tak, aby neboli žiadne dôvodné pochybnosti o ich zákonnosti a o prejednávanej veci, pričom pochybnosti o spáchanom skutku sa v deliktuálnom konaní v súlade so zásadou in dubio pro reo vykladajú vždy v prospech obvineného. Ak vina obvineného nie je spoľahlivo preukázaná na základe zákonne získaných dôkazov, je nevyhnutné v prípade pochybností rozhodnúť v prospech obvineného. Vádu konania a rozhodovania by zakladal prípad, v ktorom by sa správny orgán nevysporiadal so skutočnosťami relevantnými pre rozhodnutie, ktoré by odôvodňovali záver, že správny orgán svojim

postupom porušil základné zásady správneho konania i deliktuálneho konania.

9. Podľa názoru krajského súdu žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav, kedy sa uspokojil len so súhlasom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky na poskytnutie kópie prepisu z trestného spisu. Mal za to, že iba so súhlasom sudcu k použitiu ITP mohol žalovaný bezpečne bez pochybností zistiť, či dôkaz, ktorý predstavoval pre neho podklad pre rozhodnutie vo veci, bol dôkazom zákonným - procesne použiteľným. V súlade s § 4 ods. 1 zákona o ochrane pred odpočúvaním musí byť zrejmé, že na informácie získané použitím ITP dal súhlas zákonný sudca. Ak žalovaný nepreveril, že súhlas bol vydaný, akým sudcom, na aké účely, voči akým osobám, na aké účastnícke telefónne linky alebo kým používané, nemohol bez ďalšieho tvrdiť, že predmetné dôkazy sú zákonné. Kým žalovaný nesplnil svoju obligatórnu zákonnú povinnosť a dostatočne neoveril, že ním takto získaný dôkaz zadovážený iným štátnym orgánom zodpovedá vyššie uvedeným kritériám legality, teda že je spôsobilý byť použitý ako dôkaz v administratívnom konaní, nebol oprávnený zaradiť ho medzi dôkazy (podklady pre rozhodnutie) usvedčujúce žalobcov z protiprávneho konania.

10. V súdnej veci žalovaný predmetný namietaný dôkaz (prepis telefónnych rozhovorov a SMS správ štatutárov žalobcov) nepovažoval za nezákonný. V tomto ohľade krajský súd ani nevidel opodstatnenosť zdôvodňovať použitie dôkazu z hľadiska legality a proporcionality, práve pre nevyriešenie spochybnenia otázky jeho autenticity a pravosti. Krajský súd vytýkal žalovanému, že nedostatočne preveril zákonnosť predmetného dôkazu, že nebol dostatočne receptívny k signálom zo strany žalobcov ako účastníkov administratívneho konania, ktorí žalovanému doručili listiny spochybňujúce jeho zákonnosť.

11. Pri posudzovaní otázky zákonnosti sporného dôkazu (prepisy zo záznamov vyhotovených pomocou ITP) sa krajský súd zaoberal použitým dôkazom aj z hľadiska jeho formy, ako s ním žalovaný nakladal. Poukázal na § 7 ods. 2 zákona o ochrane pred odpočúvaním, podľa ktorého ak sa majú informácie získané použitím informačno-technického prostriedku použiť ako dôkaz v trestnom konaní, vyhotoví orgán štátu písomný záznam s uvedením údajov o mieste, čase a zákonnosti použitia informačno-technického prostriedku; k písomnému záznamu orgán štátu priloží záznam a jeho doslovný prepis. Informácie získané použitím informačno-technického prostriedku, ktoré sa nevzťahujú na dôvody jeho použitia uvedeného v žiadosti, sa môžu použiť ako dôkaz v trestnom konaní, len ak sa týkajú trestnej činnosti, v súvislosti s ktorou možno použiť informačno-technický prostriedok.

Uviedol, že z dikcie vyššie uvedeného ustanovenia vyplýva, že informácie získané použitím ITP sú použiteľným dôkazom iba vo forme zákonom predpísaným. Ak majú byť použité ako dôkaz, musia obsahovať: 1. záznam s uvedením údajov o mieste, čase a zákonnosti použitia informačno-technického prostriedku, 2. samotný záznam a 3. doslovný prepis záznamu. Krajský súd vyslovil názor, že pokiaľ má byť dôkaz získaný v rámci trestného konania použitý v administratívnom konaní pred správnym orgánom, bezpodmienečne musí, pokiaľ má byť považovaný za dôkaz zákonný, spĺňať nielen podmienky zákonnosti podľa predpisov o správnom konaní, ale predovšetkým musí spĺňať podmienky zákonnosti toho procesného predpisu, podľa ktorého bol zabezpečený, v danom prípade podľa zákona o ochrane pred odpočúvaním. Konštatoval, že z administratívneho spisu vyplýva, že žalovaný mal k dispozícii jedine kópiu prepisu telefónnych rozhovorov a SMS správ, ktorú získal z trestného spisu vedeného vyšetrovateľom Prezídia Policajného zboru, Národná kriminálna agentúra, národná protikorupčná jednotka, expozitúra východ Košice. Uvedené listiny obsahujú aj záznam o mieste, čase a rozhodnutí súdu o súhlase s použitím ITP. S ohľadom na v odôvodnení tohto rozsudku prezentované meritórne a formálne podmienky zákonnosti dôkazu, ktorý bol získaný za pomoci použitia ITP, krajský súd za významný nedostatok žalobcom použitého dôkazu súd považoval nepripojenie samotného záznamu (napr. CD nosič s nahrávkou). Počas administratívneho konania si žalovaný nezabezpečil, a teda nemal k dispozícii, uvedenú neoddeliteľnú súčasť informácií získaných z ITP. Vyslovil názor, že v takejto neúplnej podobe uvedená kópia prepisu nebola sama o sebe spôsobilá byť dôkazom v rámci trestného konania, a preto ani nemohla byť dôkazom v predmetnom konaní pred žalovaným. Krajský súd zdôraznil, že pokiaľ nebol ku kópii prepisu pripojený vyššie opísaný chýbajúci záznam verifikujúci obsah prepisu, nemohol žalovaný (ani účastníci administratívneho konania) overiť pravosť ani autenticitu prepisu, či tento bol predložený v ucelenej a nepozmenenej podobe. Pokiaľ nevedel žalovaný dostatočne

identifikovať tento dôkaz alebo požiadavky na jeho podobu z hľadiska podmienok ustanovených § 7 ods. 2 zákona o ochrane pred odpočúvaním, nemohol sa nazdávať, že ide o zákonný dôkaz, a nebol oprávnený ho medzi dôkazy zahrnúť a zároveň naň ako na dôkaz nemal prihliadať.

12. Krajský súd mal za to, že takému právnenému záveru, k akému žalovaný dospel v žalobe napadnutých rozhodnutiach, mohol len po úplnom (dostatočnom) zistení skutkového stavu, pričom však medzi účastníkmi súdneho konania sporný dôkaz (kópia prepisu telefónnych rozhovorov a SMS správ) musel byť z dôkazov usvedčujúcich žalobcov z porušenia predpisov týkajúcich sa ochrany hospodárskej súťaže vylúčený, a preto ani nebolo možné hodnotiť dôkazy vykonané v administratívnom konaní v súvislosti s kópiou prepisu telefónnych rozhovorov a SMS správ, keďže, ako súd vysvetlil vyššie, pri nulite jedného z dôkazov nemožno uvažovať o jeho súvzťažnosti s dôkazmi ďalšími. Tieto ďalšie dôkazy sporný dôkaz ani nepotvrdzujú ani nedopĺňajú a v takejto relácii je aj sporný dôkaz k dôkazom ďalším bez účinku.

13. Krajský súd v tejto súvislosti poznamenal, že sám žalovaný sa zriekol ďalšieho dokazovania, keď vo svojom rozhodnutí uvádza, že k záveru o existencii dohody medzi žalobcami dospel na základe priamych dôkazov spočívajúcich v prepise odposluchov, ktoré pokrývali obdobie, v ktorom došlo k podávaniu ponúk do dotknutého verejného obstarávania. Na námietky žalobcov, že žalovaný nevyočul navrhovaných svedkov a že neboli vzaté do úvahy ich výpovede z trestného konania, žalovaný poukázal na fakt, že tieto fyzické osoby sú štatutárnymi orgánmi (resp. členmi štatutárneho orgánu) žalobcov, ktorí sú zároveň účastníkmi konania, a teda nemôžu byť v danom konaní vypočutí ako svedkovia. Pokiaľ ide o vypočutie ďalších zamestnancov účastníkov konania, žalovaný takisto ich vypočutie nepovažoval za potrebné za účelom zistenia skutkového stavu veci.

14. Krajský súd zdôraznil, že na rozhodnutie o vine žalobcov zo spáchania správneho deliktu bolo potrebné zabezpečiť dostatok ďalších dôkazov, ktoré však v konaní zabezpečené neboli. Pokiaľ ide o nepriame dôkazy, o ktoré svoje rozhodnutie žalovaný oprel (napr. cenové ponuky žalobcov 1 a 2 v procese verejného obstarávania, výpoveď rozpočtárky), tieto relevantným spôsobom nepreukazujú vinu žalobcov.

15. Ďalej sa krajský súd zaoberal otázkou možnosti použitia informácií získaných použitím ITP v rámci trestného konania, resp. podľa zákona o ochrane pred odpočúvaním v administratívnom konaní. Konštatoval, že zákon č. 166/2003 Z.z. ustanovuje podmienky použitia ITP bez predchádzajúceho súhlasu toho, komu zasahuje do súkromia orgán štátu, ktorý informačno-technický prostriedok používa. Použitie ITP je prípustné iba v prípade, ak by dosiahnutie zákonom uznaného účelu iným spôsobom bolo neúčinné alebo podstatne sťažené. Zákon č. 166/2003 Z.z. presne vymedzuje v § 2 ods. 2, ktoré orgány štátu určené na to v rozsahu ustanovenom osobitnými predpismi ITP môžu používať (Policajný zbor, Slovenská informačná služba, Vojenské spravodajstvo, Zbor väzenskej a justičnej stráže a Colná správa).

16. Za veľmi dôležité považoval krajský súd ustanovenie § 3 ods. 1 zákona č. 166/2003 Z.z. definujúce účely použitia ITP, podľa ktorého informačno-technický prostriedok možno použiť iba vtedy, ak je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na zabezpečenie bezpečnosti štátu, obranu štátu, predchádzanie a objasňovanie trestnej činnosti alebo na ochranu práv a slobôd iných. Použitím informačno-technického prostriedku sa môže základné právo alebo sloboda obmedziť len v nevyhnutnom rozsahu a nie dlhšie, ako je to nevyhnutné na dosiahnutie zákonom uznaného cieľa, na ktorý slúži. Pokiaľ ide o slovné spojenie „...alebo na ochranu práv a slobôd iných“ nemožno pripustiť jeho extenzívny výklad, keďže tento by bol v kontradikcii s účelom zákona č. 166/2003 Z.z. a úmyslom zákonodarcu pri jeho tvorbe určiť zákonný rámec obmedzenia jedného zo základných práv a slobôd v zmysle článku 16 ods. 1 Ústavy SR. Ak by sa pripustil výklad, že ITP možno použiť na zabezpečenie ochrany „akýchkoľvek“ práv a slobôd iných, mohlo by to viesť k obrovskej svojvôli a zneužívaniu ITP, čo by mohlo viesť k ohrozeniu alebo porušeniu nedotknuteľnosti osoby a jej súkromia ako základného práva a slobody. Takýto paradoxný a ústavne nekonformný výklad zákona č. 166/2003 Z.z. by znamenal absurdné uvoľnenie a prakticky žiadne obmedzenie použitia ITP, keďže v administratívnych konaniach sa v

prevažnej miere rozhoduje o právach a povinnostiach účastníkov konania, a to aj o „banálnych“. Preto je súd toho názoru, že pokiaľ zákonodarca použil slovné spojenie „alebo na ochranu práv a slobôd iných“, mal na mysli práve tie práva a slobody, ktoré sú ustanovené a garantované Ústavou SR. V tejto súvislosti uviedol, že pokiaľ § 3 ods. 1 zákona č. 166/2003 Z.z. ohraničuje, že použitie ITP ako obmedzenie základného práva alebo slobody je možné len v nevyhnutnom rozsahu a nie dlhšie, ako je to nevyhnutné na dosiahnutie zákonom uznaného cieľa, potom súd za predpokladu, že ITP bolo použité so súhlasom zákonného sudcu podľa jeho rozhodnutia len na účely (napr.) objasňovania trestnej činnosti, akékoľvek iné využitie informácií získaných ITP (napr. pre potreby administratívneho konania) mimo zákonom (napr. Trestným poriadkom) povoleného využitia je vylúčené, pretože by v rozpore s § 3 ods. 1 zákona č. 166/2003 Z.z. obmedzilo ústavou garantované práva alebo slobody dotknutej osoby nad nevyhnutný rozsah. Údaje získané ITP možno použiť výlučne na dosiahnutie účelu pri plnení úloh štátu, ktoré spĺňajú podmienky podľa § 3 ods. 1 zákona č. 166/2003 Z.z.. Pokiaľ zákon umožňuje postúpiť kópiu zo záznamu získaného použitím ITP, znova to možno len takému orgánu štátu, ktorý zodpovedá podmienkam predpokladaným § 3 ods. 1, ods. 2 zákona č. 166/2003 Z.z. Typu konania pred žalovaným po obsahovej stránke podľa názoru krajského súdu nezodpovedá žiadne právo a sloboda v zmysle Ústavy Slovenskej republiky. Najbližšie mu je hospodárske právo podľa článku 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého každý má právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť.

17. V tejto súvislosti poukázal na rozhodovaciu prax Ústavného súdu Slovenskej republiky (PL. ÚS 13/97 zo dňa 19.06.1998). PL. ÚS 7/96 zo dňa 27.02.1997, II. ÚS 70/97 zo dňa 16.06.1998, IV. ÚS 96/03 zo dňa 07.05.2003, II. ÚS 70/97 zo dňa 16.06.1998) a tiež na účel ZOHS, ktorým je ochrana hospodárskej súťaže pred jej obmedzovaním, ako aj vytváranie podmienok na jej ďalší rozvoj v prospech spotrebiteľov a úprava právomoci a pôsobnosti Protimonopolného úradu Slovenskej republiky pri dohľade nad dodržiavaním ustanovení tohto zákona. Výkladom 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky dospel krajský súd k záveru, že Ústava Slovenskej republiky síce garantuje vstup fyzickej osoby alebo právnickej osoby do podnikania, negarantuje však čestnú hospodársku súťaž. Porušenie právnych predpisov ochraňujúcich hospodársku súťaž v danom prípade nebolo podľa názoru krajského súdu porušením Ústavy Slovenskej republiky - nešlo o porušenie „práv a slobôd iných“.

18. Mal za to, že pokiaľ by zákonodarca považoval za vhodné, aby žalovaný, ktorý plní bezpochyby dôležitú funkciu pri ochrane hospodárskej súťaže, mal prístup k informáciám získaným pomocou ITP, výslovne by to vyjadril v niektorom z relevantných právnych predpisov, alebo by právom chránený záujem, nad ktorým dohľad vykonáva žalovaný, zaradil do oblasti trestného práva.

19. Krajský súd v tejto súvislosti upriamil pozornosť na list Špecializovaného trestného súdu Spr. 88/2016 zo dňa 26.4.2016 adresovaný žalovanému, v ktorom sa zaoberá prístupom žalovaného k informáciám získaných pomocou ITP z pohľadu zákona č. 215/2004 Z.z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a v ktorom konštatuje, že žalovaný (resp. jeho zástupca) nie je osobou, ktorá je oprávnená oboznamovať sa s obsahom informácií získaných pomocou ITP, ktoré sú utajovanou skutočnosťou v zmysle zákona.

20. Vychádzajúc z vyššie uvedeného dospel krajský súd k z á v e r u , že žaloba je dôvodná, a preto rozhodnutie žalovaného ako nezákonné z dôvodu, že zistenie skutkového stavu žalovaným bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci a tiež že skutkový stav, ktorý vzal žalovaný za základ napadnutých rozhodnutí, je v rozpore s administratívnymi spismi, podľa § 191 ods. 1 písm. e), f) SSP zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, v ktorom, súc viazaný v tomto rozsudku vysloveným právnym názorom súdu, bude postupovať v naznačenom smere.

21. Žalovanému uložil zobrať do úvahy všetky dôkazy, prípadne vykonať ďalšie, aj tie, ktoré sú v prospech účastníka, a v ďalšom konaní odstrániť vytýkané rozpory, predovšetkým zabezpečiť dôkazy potvrdzujúce alebo vyvracajúce tvrdenia žalobcov a doplniť dokazovanie tak, aby bol presne zistený priebeh predmetných udalostí a pokiaľ to bude možné a potrebné, preveriť pravdivosť tvrdení žalobcov a svedkov. V prípade, že priame dôkazy alebo súbor nepriamych dôkazov nepreukázu, že sa skutok

opisovaný v preskúmaných rozhodnutiach stal, dal krajský súd žalovanému do pozornosti, že v deliktuálnom konaní sa má v takomto prípade uplatniť zásada in dubio pro reo, z ktorej vyplýva povinnosť správneho orgánu preukázať všetky skutočnosti tak, aby o skutku neexistovali dôvodné pochybnosti; v opačnom prípade správny orgán nesmie rozhodnúť v neprospech žalobcu.

22. Pokiaľ išlo o ostatné námietky žalobcov, krajský súd ich nepovažoval za právne relevantné z dôvodu, že buď neboli oprávnené, prípadne neboli vzhľadom na vyššie uvedené dôvody pre posúdenie zákonnosti žalobou napadnutých rozhodnutí podstatné.

23. Krajský súd rozhodol o žiadosti žalobcov 2. a 3. o priznanie odkladného účinku ich žaloby v súlade s ustanovením § 185 písm. a) SSP.

24. Výrok o trovách konania odôvodnil úspechom žalobcov v konaní s poukazom na § 167 ods. 1 v spojení s § 175 ods. 1, 2 SSP.

Kasačná sťažnosť žalovaného

25. Rozsudok krajského súdu napadol žalovaný (sťažovateľ) kasačnou sťažnosťou, ktorú odôvodnil tým, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g) SSP) a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (§ 440 ods. 1 písm. h) SSP).

26. Za dôležitú právnu otázku považoval otázku použitia dôkazov v podobe prepisov odposluchov z trestného konania v správnom konaní. Upriamil pozornosť na rozsudok Súdneho dvora vydaný vo veci C-469/15, FSL Holdings NV a iní v. Európska komisia, zo dňa 27.4.2017, ktorý sa tiež zaoberal prípustnosťou prenosom dôkazov z trestného konania do správneho konania.

27. Sťažovateľ sa nestotožnil so závermi krajského súdu o nemožnosti použitia dôkazov získaných prostredníctvom ITP s poukazom na § 3 ods. 1 zákona o ochrane pred odpočúvaním. Uviedol, že si je vedomý toho, že nie je uvedený medzi orgánmi verejnej moci vymenovanými v § 2 ods. 2 zákona o ochrane pred odpočúvaním, ktoré môžu pri svojej činnosti používať ITP, avšak zdôraznil, že on prostriedky ITP nepoužil, ale použil dôkazy, získané prostredníctvom ITP, ktoré boli použité orgánmi policajného zboru za účelom vyšetrovania trestného činu, a teda účel ich použitia bol plne v súlade so zákonom o ochrane pred odpočúvaním.

28. Nestotožnil sa s názorom prezentovaným krajským súdom, že konanie pred sťažovateľom nie je konaním, ktoré by smerovalo k ochrane práv a slobôd iných, poukazujúc na čl. 55 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý v ods. 2 stanovuje, že Slovenská republika chráni a podporuje hospodársku súťaž, z čoho je zrejmé, že hospodárska súťaž je jednou zo základných hodnôt štátu. Kartelové dohody okrem toho ohrozujú i právo ďalších podnikateľov na slobodné podnikanie zaručené v čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a protisúťažné konanie vedie často k škodám, spôsobeným podnikateľom či spotrebiteľom alebo aj štátu.

29. S poukazom na § 7 ods. 1 zákona o ochrane pred odpočúvaním, podľa ktorého kópiu zvukového, obrazového alebo zvukovo-obrazového záznamu, ktorý bol vyhotovený použitím ITP, možno postúpiť len vecne a miestne príslušnému štátnemu orgánu, ak záznam môže byť dôkazom v konaní vedenom pred príslušným štátnym orgánom v medziach jeho zákonom ustanovenej právomoci vyjadril sťažovateľ názor, že zákon v tomto ustanovení neuvádza obmedzenie vo vzťahu k prenosu dôkazov získaných použitím ITP z trestného konania do správneho konania, takéto obmedzenie nevyplýva ani zo žiadneho iného právneho predpisu. Mal za to, že bol oprávnený na prevzatie listín v podobe prepisov odposluchov, čo vyplýva nielen zo zákona o ochrane hospodárskej súťaže, ale tiež z toho, že Špeciálny prokurátor povolil úradu nahliadnutie do trestného spisu a tiež vyhotovenie kópií prepisov odposluchov. List Špecializovaného trestného súdu o tom, že žalovanému nesprístupní súhlas súdu s odpočúvaním, na ktorý sa vzťahuje osobitný režim, sa preto použiteľnosti dôkazov zhromaždených prostredníctvom ITP v konaní pred úradom netýka.

30. Zdôraznil, že konanie o ochrane hospodárskej súťaže sleduje cieľ, ktorý je odlišný od cieľa sledovaného trestným konaním. Považuje za nesprávne, aby protiprávne konanie, ktoré podľa rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní nenapĺňa znaky trestného činu, nemohlo byť postihnuté na základe totožných dôkazov v rámci správneho konania. Ak je teda dôkaz zákonne získaný orgánom činným v trestnom konaní a tento dôkaz bol použitý ako podklad v určitej trestnej veci, neexistuje podľa žalovaného dôvod nato, aby tento dôkaz nemohol byť použitý v správnom konaní, ktoré vychádza z rovnakých skutkových okolností predtým posudzovaných orgánmi činnými v trestnom konaní.

31. K zákonnosti dôkazov získaných v rámci trestného konania žalovaný konštatoval, že krajský súd mu vyčítal, že nemal k dispozícii súhlas súdu s vykonaním odpočúvania a tiež to, že úrad nedostatočne overil, že odpočúvanie v trestnom konaní bolo vykonané v súlade so zákonom. Nestotožnil sa so závermi krajského súdu o „zjavných pochybnostiach o zákonnosti získaných dôkazov, ktoré boli vykonané v trestnom konaní.“, ktorý podľa jeho názoru nemá oporu v listinách, ktoré sa nachádzajú v administratívnom spise, a je teda v priamom rozpore s obsahom administratívneho spisu.

32. Poukázal na to, že v administratívnom konaní bolo z viacerých listín, ktoré pochádzajú zo spisu z trestného konania zistené, že odpočúvanie bolo vykonané na podklade súhlasu súdu na použitie informačno-technických prostriedkov; súhlas bol vydaný sudcom Špecializovaného Trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica pod č. BB-ŠT-V-807-1/11-NU-687 dňa 27.9.2011, avšak uvedený sudca nedal žalovanému správne orgánu súhlas na nahliadnutie do tejto časti spisu, nakoľko ide o utajovanú časť trestného spisu a nahliadnutie do nej sa spravuje zákonom o ochrane utajovaných skutočností. Žalovaný ďalej poukázal na to, že samotné prepisy odposluchov obsahujú nielen číslo súhlasu súdu s odpočúvaním, ale i číslo účastníckej stanice, ktorá bola odpočúvaná, a obsahujú náležitosti podľa § 7 ods. 2 zákona o ochrane pred odpočúvaním - údaje o mieste, čase a zákonnosti ITP. Konštatoval, že síce nemal možnosť preskúmať súhlas súdu s použitím informačno-technických prostriedkov, avšak aj zo samotných prepisov je nepochybné, že zákonnosť odpočúvania bola vyvedená práve z tohto súhlasu, a preto nemal pochybnosti o existencii tohto súhlasu. V tejto súvislosti uviedol, že súhlas súdu s odpočúvaním je rozhodnutím súdu, ktorým sú ostatné orgány verejnej moci viazané, a to dokonca aj súdy, pokiaľ ide napríklad o občianskoprávne konania, a teda ani žalovaný nemá právomoc takéto rozhodnutie spochybňovať, pričom ani nedisponuje informáciou o tom, že by tento súhlas bol zrušený.

33. V nadväznosti na to poukázal žalovaný na rozsudok Najvyššieho súdu vo veci 5Sžo/216/2010, v ktorom Najvyšší súd uviedol: „...dôkazom je všetko, čo môže prispieť k zisteniu skutočného stavu veci, hlavne výpoveď a vyjadrenie svedkov a účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka. Vyhotovené dôkazy (obrazové a obrazovo-zvukové záznam), ktoré vyhotovili orgány činné v trestnom konaní sú takýmto dôkazom a nemožno spochybníť ani ich legálnosť“.

34. Žalovaný uviedol, že sa zaoberal zákonnosťou dôkazov do tej miery, do ktorej je na to oprávnený t. j. overil, že súhlas bol vydaný, a zároveň či niektorý z úkonov v trestnom konaní, vrátane súhlasu na vykonanie odposluchov, nebol vyhlásený za nezákonný.

35. Považoval napadnutý rozsudok krajského súdu za zmätočný v časti vyjadrenia, že nemalo význam posúdenie získania dôkazov žalovaného z hľadiska legality a proporcionality pre nevyriešenie otázky jeho autenticity a pravosti, keďže v predmetnej časti tohto rozsudku sa zaoberá zákonnosťou dôkazov získaných na základe súhlasu súdu s odpočúvaním a úradu vyčíta, že táto zákonnosť nebola dostatočne overená a na druhej strane hovorí, že hodnotenie z hľadiska legality nemalo význam, nakoľko nie je preukázané, že získané dôkazy sú dostatočne autentické a pravé. Žalovaný však s ohľadom na okolnosti, za ktorých boli tieto dôkazy získané z trestného konania a vzhľadom a použitie týchto dôkazov v trestnom konaní takéto pochybnosti o autenticite dôkazov nemal, dodávajúc, že legalitu, legitimitu a proporcionality zásahu do práva na súkromie vyhodnocoval v súlade s požiadavkami Ústavného súdu Slovenskej republiky (I. ÚS 274/05).

36. Žalovaný poukázal na to, že sa tiež zaoberal rozhodovacou praxou súdov v iných členských krajinách Európskej únie, keďže uvedené je vzhľadom na limitovanú súdnu prax v oblasti použitia dôkazov z trestného konania na Slovensku dôležité pre dokreslenie právneho prostredia v rámci Európskej únie z hľadiska ľudskoprávneho štandardu, ktorý členské štáty Európskej únie sú povinné dodržiavať aj pri zásahoch do práva na súkromie.

37. K forme použitých dôkazov z trestného konania a k preukázaniu skutkového stavu veci sťažovateľ argumentoval, že prepisy odposluchov, ktoré sú súčasťou spisu vedeného v administratívnom konaní, v súlade s § 7 ods. 2 zákona o ochrane pred odpočúvaním obsahujú písomný záznam s uvedením údajov o mieste, čase a zákonnosti použitia informačno-technického prostriedku. V takejto podobe boli tieto prepisy použité jednak v trestnom konaní a jednak boli v takejto podobe presunuté do správneho konania. Poukázal na § 34 ods. 1 Správneho poriadku, podľa ktorého na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Sťažovateľ vyjadril názor, že pokiaľ je v súvislosti s vedeným trestným konaním vyhotovený takýto písomný prepis a tento prepis bol vyhotovený v súlade so zákonom, nie je dôvod na to, aby tento písomný prepis nemohol byť použitý aj v správnom konaní. Takéto obmedzenie nevyplýva zo žiadnej právnej úpravy, zo Správneho poriadku, ani zo zákona o ochrane pred odpočúvaním. Poukázal na to, že v trestnom konaní bolo posudzované konanie fyzických osôb, ktoré je skutkovými okolnosťami totožné s tým, ktoré posudzuje úrad; ide teda o vzájomne prepojené konania (t. j. trestný čin machinácie vo verejnom obstarávaní a správny delikt spočívajúci v dohode obmedzujúcej súťaž) spočívajúce v rovnakých skutkových okolnostiach. Orgány činné v trestnom konaní nedospeli pritom na základe priebehu trestného konania k záveru, že by sa skutok nestal, ale trestné konanie uzavreli tak, že posudzovaný skutok nie je trestným činom. Z uvedeného sťažovateľ vyvodil, že ak boli prepisy odposluchov významné pre vedenie daného trestného konania o týchto trestných činoch, musia byť použiteľné aj v následne vedenom správnom konaní. Okrem toho úrad vykonal v nadväznosti na prepisy odposluchov aj ďalšie dôkazy, ktoré preukazujú relevantnosť obsahu prepisov záznamov z hľadiska vedeného správneho konania. Z vyššie uvedených právnych predpisov nevyplýva, že by prepis odposluchov nemohol predstavovať dôkaz, ako to uvádza krajský súd. Vo vzťahu k preukázaniu skutkového stavu vychádzal skutočne úrad ako z hlavného dôkazu z prepisov telefónnych hovorov a SMS správ, ktoré považoval za prípustný a zákonný dôkaz. Ďalej si vyžiadal podklady k predmetnému verejnému obstarávaniu. Z podkladov je zrejmé, že ponuky, ktoré boli predložené podnikateľmi vo verejnom obstarávaní sú v súlade s dohodou, ktorú medzi sebou účastníci konania uzavreli.

38. Sťažovateľ zhrnul, že krajský súd nesprávne vecne posúdil vec najmä tým, že:

a) nesprávne posúdil otázku použitia dôkazov v podobe prepisov odposluchov z trestného konania v správnom konaní, pričom túto nemožnosť nedostatočne odôvodnil, a nevysporiadal sa s doterajšou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu, na ktorú žalovaný poukazoval, ani s ďalšími argumentmi uvedenými v rozhodnutiach úradu,

b) dospel k nesprávnemu záveru o pochybnostiach o zákonnosti dôkazov získaných z trestného konania, pričom uvedené nemá oporu v administratívnom spise a pokiaľ ide o overenie zákonnosti dôkazov z trestného konania, na úrad kladie požiadavky, ktoré presahujú jeho právomoci,

c) dospel k nesprávnemu záveru o nedostatočnosti dokazovania/zisťovania skutkového stavu úradom, pričom z rozsudku nie je zrejmé, ktoré závery úradu ohľadom vykonaného dokazovania krajský súd považoval za nesprávne a z akého dôvodu,

d) v rozsudku neuviedol, v čom je správne konanie v rozpore s obsahom administratívnych spisov,

e) kladie na úrad požiadavku odôvodňovania rozdielov v tom, ako bola vec posúdená orgánmi činnými v trestnom konaní a úradom, pričom správne a trestné konanie sú konania na sebe nezávislé, delikty majú odlišné znaky skutkových podstát a úrad nie je oprávnený hodnotiť postup orgánov činných v trestnom konaní,

f) výrokom rozsudku zrušil rozhodnutie úradu z dôvodu údajne nedostatočného zistenia skutkového stavu veci úradom a z dôvodu, že zistenia správneho orgánu sú údajne v rozpore s obsahom administratívnych spisov, pričom uvedené nekorešponduje s odôvodnením rozsudku,

g) priznal žalobe žalobcov PRO-TENDER a PKB Invest odkladný účinok až do právoplatnosti rozhodnutia rozhodnutím vo veci. Zároveň sa Krajský súd v otázke použiteľnosti dôkazov a podmienok ich použiteľnosti z trestného konania v podobe prepisov odposluchov v správnom konaní odklonil od rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu, konkrétne od rozhodnutí Najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 5Sžo/49/2012 zo dňa 30.5.2013, sp. zn. 3Sžo/18/2013 zo dňa 10.1.2013, a sp. zn. 6S/77/2009 zo dňa 10.10.2013), v ktorých považoval dôkazy takéhoto typu za prípustné aj na účely konania o prepustení zo služobného pomeru. Najvyšší súd tieto rozhodnutia pritom označuje už za ustálenú rozhodovaciu prax.

39. Z uvedených dôvodov navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6S/162/2016 -290 zo dňa 18.1.2017 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Vyjadrenie žalobcu 1/ ku kasačnej sťažnosti

40. Žalobca 1/ poukázal na to, že odôvodnenie kasačnej sťažnosti žalovaný nerozčlenil v súlade s uvedenými dôvodmi jej podania, v čom konkrétne ma spočívať nesprávne právne posúdenie veci, jednoznačne nešpecifikoval, v rozpore s § 440 ods. 2 SSP v spojení s § 440 ods. 1 písm. g), písm. h) a písm. i) SSP výslovne, jasne a zrozumiteľne neuviedol právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a v čom konkrétne spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia; nešpecifikoval, či nesprávne právne posúdenie podľa jeho názoru spočíva v tom, že odvolací súd použil nesprávnu právnu normu, alebo že správnu právnu normu nesprávne vyložil alebo ju na zistený skutkový stav nesprávne aplikoval, rozhodujúca časť odôvodnenia kasačnej sťažnosti (bod 143) nie je zákonným dôvodom kasačnej sťažnosti, keďže kasačný súd, ale ani prvostupňový správny súd nie je súdom skutkovým. Zastával preto názor, že dôvod kasačnej sťažnosti spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení nie je v predmetnej veci naplnený.

41. Podľa názoru žalobcu 1/ krajský súd vec skutkovo aj právne správne vyhodnotil a rozhodol o zrušení rozhodnutia žalovaného z dôvodov, s ktorými sa žalobca 1/ stotožnil. Vo svojom podaní sa podrobne vyjadril k jednotlivým tvrdeniam žalovaného v kasačnej sťažnosti zotrúvajúc na svojej argumentácii, tvrdeniach a právnych názoroch uvedených v žalobe.

Vyjadrenie žalobcov 2/ a 3/ ku kasačnej sťažnosti.

42. Žalobcovia 2/ a 3/ vo svojom písomnom vyjadrení uviedli, že rozsudok krajského súdu považujú za zákonný, vydaný v súlade s výsledkami a vyhodnotením vykonaného dokazovania, a kasačnú sťažnosť žalovaného považujú za nedôvodnú a neopodstatnenú, nestotožňujú sa s jej obsahom a argumentami, na ktoré poukazuje. Poukazujúc článok 2 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorého „Štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon“ zdôraznili, že ide o princíp legality vyjadrujúci zásadu právneho štátu; štátne orgány nie sú oprávnené konať, ak ich na to nespĺnomocní zákon a ak konajú, sú povinné iba spôsobom, ktorý ustanovil zákon. Táto zásada zabezpečuje obyvateľom štátu právnu istotu - majú možnosť predvídať nielen následky svojich právnych úkonov či možnosti uplatnenia svojich práv voči štátu, ale predovšetkým konanie štátnych orgánov a ich zmysel. Navrhli, aby kasačný súd v zmysle § 461 Správneho súdneho poriadku kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

Právne názory kasačného súdu

43. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj len „Najvyšší súd“) konajúci ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a

jednomyseľne (§ 463 v spojení s § 139 ods. 4 SSP) dospel k záveru, že kasačnú sťažnosť je v zmysle § 461 SSP potrebné ako nedôvodnú zamietnuť. Kasačný súd rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia bol oznámený na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke Najvyššieho súdu (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 SSP). Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 20.2.2020.

44. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti je v medziach uvedených v § 453 SSP prieskum prípustnosti a následne dôvodnosti podanej kasačnej sťažnosti, preto kasačný súd primárne na základe dôvodov kasačnej sťažnosti preskúmal relevanciu vytýkaných nedostatkov konania krajského súdu a napadnutého rozsudku v rozsahu sťažnostných bodov.

45. V takto vymedzenom rámci prieskumu a pri nemennosti skutkového stavu (§ 454 v spojení s § 441 SSP) o preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) kasačný súd pristúpil k prieskumu oprávnenosti vyššie uvedených dôvodov kasačnej sťažnosti.

46. Zo zásady, že kasačný súd je dôvodmi kasačnej sťažnosti viazaný [§ 439 ods. 3 písm. a) a contrario § 453 ods. 2 veta druhá SSP] jednoznačne vyplýva procesná povinnosť sťažovateľa s plnou zodpovednosťou za procesný výsledok navrhnutý v kasačnej sťažnosti objasniť zákonným spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť opravného prostriedku, a náležite vymedziť dôvod kasačnej sťažnosti [§ 440 v spojení s 445 ods. 1 písm. c) SSP]. V dôsledku spomenutej viazanosti kasačný súd nekoná nad rozsah (§ 453 úvod SSP), ktorý sťažovateľ vymedzil v kasačnej sťažnosti uplatneným dôvodom.

47. Predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo rozhodnutie žalovaného v žalobou napadnutej časti spolu s prvostupňovým rozhodnutím zrušené a vec vrátená žalovanému na ďalšie konanie. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti namietal nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom v zmysle § 440 ods. 1 písm. g) SSP a odklon od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu v zmysle § 440 ods. 1 písm. h) SSP.

48. Kasačný súd považuje za potrebné uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci, teda nesprávna aplikácia objektívneho práva nastáva v prípade, ak krajský súd neaplikoval príslušnú právnu normu, aplikoval nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon ak správne zvolenú a správne interpretovanú normu nesprávne aplikoval. Podanie kasačnej sťažnosti zásadne nebude prichádzať do úvahy z dôvodu nedostatočne zisteného skutočného stavu veci, ale jej podanie je odôvodnené nesprávnym právnym posúdením.

49. Sťažovateľ vo svojej kasačnej sťažnosti namietal právne závery krajského súdu ohľadne použiteľnosti informácií získaných použitím ITP v správnom konaní a právne názory krajského súdu k zákonnosti a k forme dôkazov získaných v rámci trestného konania. Špecifikoval právnu otázku a uviedol, prečo zaujal krajský súd nesprávny právny názor na jej riešenia, a preto kasačný súd nemohol vyhovieť návrhu žalobcu 1/ na odmietnutie kasačnej sťažnosti z dôvodu, že sťažovateľ nevymedzil kasačný dôvod podľa § 440 ods. 2 SSP.

50. Za zásadnú otázku pre vyriešenie ostatných právnych otázok nastolených kasačnou sťažnosťou považoval kasačný súd právne posúdenie otázky prípustnosti dôkazu - prepisu záznamu odposluchov a SMS správ získaných použitím ITP z trestného konania, ktorý bol kľúčovým dôkazom pre rozhodnutie žalovaného správneho orgánu.

51. Kasačný súd za tým účelom formuloval niekoľko základných otázok, ktoré musí správny orgán zodpovedať pri hľadaní odpovede na otázku o prípustnosti dôkazu. Pozornosť tiež venoval kritériám, ktoré podmieňujú prípustnosť takých dôkazov, u ktorých je predpoklad, že neboli získané v súlade so zákonom.

52. Pod správnym trestaním rozumieme vyvodzovanie zodpovednosti za správne delikty, ktoré spáchali administratívno-právne zodpovedné osoby. Jeho špecifickým znakom je, obdobne ako vo vzťahu k

vyvodzovaniu trestnoprávnej zodpovednosti, skutočnosť, že je potrebné aj vo vzťahu k správne mu trestaniu uplatňovať princíp ultima ratio, teda aplikovať nástroje správneho trestania iba v situáciách, keď je to spoločensky nutné a efektívne. Je nepochybné, že jednu z úloh štátu realizovaných prostredníctvom subjektov verejnej správy je aj snaha eliminovať negatívne vonkajšie a vnútorné javy a procesy a zároveň efektívne chrániť ekonomické záujmy, garantovať obranu republiky, bezpečnosť a ochranu života a zdravia osôb a verejný poriadok, nástroje, ktoré si však štát pre realizáciu tejto svojej úlohy volí, by však vždy mali reflektovať požiadavky proporcionality, osobitne pokiaľ sa spájajú s represívnym prvkom.

53. Významnou súčasťou rozhodovacieho procesu v oblasti správneho trestania je proces dokazovania. Jeho význam je podčiarknutý zásadou materiálnej pravdy, ktorá je v správnom poriadku vyjadrená povinnosťou správneho orgánu zistiť „presne a úplne skutočný stav vecí“ (§ 32 ods. 1 Správneho poriadku). Správny poriadok uvádza v ustanovení § 34 ods. 1 definíciu toho, čo môže slúžiť ako dôkaz. Dôkazom podľa citovaného ustanovenia môžu byť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav vecí a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkaz vníma správny poriadok ako súčasť skupiny tzv. podkladov pre rozhodnutie (§ 32 ods. 1 Správneho poriadku), pričom okruh dôkazov či dôkazných prostriedkov, ktoré je možné pri dokazovaní využiť, naznačuje iba exemplifikačným výpočtom (§ 34 ods. 2 Správneho poriadku).

54. V správnom konaní sú ako dôkaz prípustné iba také prostriedky, ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Požiadavku súladu dôkazov s právnymi predpismi je potrebné interpretovať čo najširšie. Jedná sa tu nielen o súlad s procesnými pravidlami vyplývajúcimi zo správneho poriadku, ale v širšom zmysle aj o súlad s princípmi vyplývajúcimi z nadnárodných predpisov či dokumentov definujúcich požiadavky dobrej verejnej správy.

55. Vo veciach správneho trestania môžeme za zákonný označiť ten dôkaz, ktorý bol obstaraný a vykonaný v súlade s právom a s princípmi viažucimi sa na dokazovanie vo veciach správneho trestania.

56. Dôkazy, ktoré boli získané alebo vykonané nie v súlade s právnymi predpismi, teda dôkazy nezákonné, sú štandardne v správnom konaní považované za neprípustné. V tejto súvislosti je možné poukázať aj na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý v náleze sp. zn. II. ÚS 5/2011-77 z 15. decembra 2011 konštatoval, že „procesné ustanovenie, podľa ktorého za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav vecí, pokiaľ sú v súlade s právnymi predpismi, treba z ústavnoprávneho hľadiska považovať za kolíziu verejného záujmu a ochrany práv. Ide totiž o stret medzi verejným záujmom na dôslednom objasnení rozhodujúcich skutočností potrebných na vydanie rozhodnutia v konaní a ochranou určitých práv, resp. oprávnených záujmov, ktoré bránia použitiu niektorého dôkazného prostriedku. Vo všeobecnej rovine možno konštatovať, že prednosť má verejný záujem na dôslednom objasnení rozhodujúcich skutočností potrebných na vydanie rozhodnutia, avšak za súčasného spolupôsobenia brzd daných s ohľadom na ochranu určitých práv, resp. oprávnených záujmov. Tým je dané, že nie všetky prostriedky, pomocou ktorých by objektívne bolo možné zistiť a objasniť skutočný stav vecí, sa smú použiť v príslušnom konaní.“

57. V prejednávanom prípade bol posudzovaný dôkazný prostriedok získaný žalovaným postupom podľa § 22 ods. 3 zákona č. 136/2001 Z.z., v zmysle ktorého pri plnení povinností podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu je úrad oprávnený vyžiadať si od orgánov policajného zboru alebo od orgánov činných v trestnom konaní informácie získané podľa osobitných predpisov, predovšetkým je oprávnený nazeráť do spisov vedených v trestnom konaní, robiť si zo spisov výpisy a poznámky a zaobstaráť si na vlastné trovy kópie spisov a ich častí, a tie použiť na účely podľa tohto zákona.

58. Z citovaného ustanovenia vyplýva sťažovateľovi oprávnenie vyžiadať si od orgánov policajného zboru alebo od orgánov činných v trestnom konaní informácie získané podľa osobitných predpisov, avšak sporný dôkaz - prepis záznamu odposluchov a SMS správ získaných použitím ITP, ktorý sťažovateľ postupom podľa tohto procesného ustanovenia získal, podlieha osobitnému režimu a musí spĺňať kritériá podľa zákona č. 166/2003 Z. z. o ochrane pred odpočúvaním, ktorý ustanovuje podmienky použitia ITP bez súhlasu toho, komu zasahuje do súkromia orgán štátu, ktorý ITP používa

(§ 1 ods. 1 zákona č. 166/2003 Z. z.).

59. Podľa § 2 ods. 2 zákona č. 166/2003 Z. z. informačno-technické prostriedky môže používať Policajný zbor, Slovenská informačná služba, Vojenské spravodajstvo, Zbor väzenskej a justičnej stráže a Colná správa (ďalej len "orgán štátu") v rozsahu podľa osobitných predpisov.

60. Podľa ods. 7 citovaného ustanovenia orgány územnej samosprávy, súkromné bezpečnostné služby ani iná fyzická osoba alebo právnická osoba nesmie mať v držbe ani použiť informačno-technický prostriedok.

61. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 166/2003 Z.z. informačno-technický prostriedok možno použiť iba vtedy, ak je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na zabezpečenie bezpečnosti štátu, obranu štátu, predchádzanie a objasňovanie trestnej činnosti alebo na ochranu práv a slobôd iných. Použitím informačno-technického prostriedku sa môže základné právo alebo sloboda obmedziť len v nevyhnutnom rozsahu a nie dlhšie, ako je to nevyhnutné na dosiahnutie zákonom uznaného cieľa, na ktorý slúži.

62. Podľa § 4 zákona ods. 1 až 4 č. 166/2003 Z. z.

(1) Informačno-technické prostriedky možno použiť iba na základe predchádzajúceho písomného súhlasu zákonného sudcu (ďalej len "súhlas") len na nevyhnutný čas, najdlhšie však na šesť mesiacov. Lehota začína plynúť dňom udelenia súhlasu. Ak je nevyhnutné použiť naraz alebo následne niekoľko druhov informačno-technických prostriedkov, každý z nich možno použiť len v rozsahu výslovne udeleného súhlasu. Ak sa má informačno-technický prostriedok použiť v miestach, ktoré nie sú verejne prístupné, zákonný sudca rozhodne aj o tom, či sa súhlas vzťahuje aj na vstup na tieto miesta.

(2) Zákonný sudca, ktorý dal súhlas na použitie informačno-technických prostriedkov, môže na základe novej žiadosti dobu použitia predĺžiť, zakaždým však najviac o ďalších šesť mesiacov, ktoré začnú plynúť dňom udelenia ďalšieho súhlasu (ďalej len "ďalší súhlas"). Ďalší súhlas sa musí udeliť v písomnej forme najneskôr v posledný deň plynutia lehoty podľa odseku 1. Ak lehota podľa odseku 1 uplynie a ďalší súhlas nie je udelený, použitie informačno-technického prostriedku sa musí skončiť v posledný deň lehoty určenej v súhlase.

(3) Žiadosť o použitie informačno-technického prostriedku (ďalej len "žiadosť") sa predkladá písomne súdu príslušnému podľa § 4a. Žiadosť musí obsahovať

a) druh informačno-technického prostriedku, ktorý sa má použiť, miesto jeho použitia, ak to povaha veci umožňuje, navrhovaný čas trvania jeho použitia, údaje o osobe, voči ktorej sa má tento prostriedok použiť,

b) informácie o predchádzajúcom neúčinnom alebo podstatne sťaženom odhaľovaní a dokumentovaní činnosti, pre ktorú sa podáva žiadosť,

c) dôvody na použitie informačno-technického prostriedku. Súd nesmie rozhodnúť o žiadosti, ktorá nemá zákonom ustanovené náležitosti, a takúto žiadosť vráti žiadateľovi.

(4) Žiadosť predkladá orgán štátu, ktorý zamýšľa použiť informačno-technický prostriedok na uplatnenie svojej zákonom ustanovenej pôsobnosti (§ 2 ods. 2).

63. Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 166/2003 Z. z. kópiu zvukového, obrazového alebo zvukovo-obrazového záznamu (ďalej len "záznam"), ktorý bol vyhotovený použitím informačno-technického prostriedku, možno postúpiť len vecne a miestne príslušnému štátnemu orgánu, ak záznam môže byť dôkazom v konaní vedenom pred príslušným štátnym orgánom v medziach jeho zákonom ustanovenej právomoci; to neplatí, ak ide o postúpenie záznamu alebo jeho kópie v rámci spolupráce spravodajských služieb s orgánmi iných štátov obdobného zamerania a pôsobnosti a medzinárodnými organizáciami podľa osobitného predpisu a tiež na účely jeho jazykového prekladu, odtajnenia vrátane jeho dešifrovania alebo dekódovania, ak osoba, ktorej sa má záznam alebo jeho kópia takto poskytnúť, podpíše vyhlásenie

o mlčanlivosti. Vecne a miestne príslušný štátny orgán, ktorému bol záznam postúpený, nesmie vyhotoviť kópiu záznamu ani záznam alebo jeho prepis poskytnúť k nahliadnutiu či skopírovaniu inej osobe, inému štátnemu orgánu alebo orgánu územnej samosprávy alebo inej samosprávy.

64. Podľa § 7 ods. 2 zákona č. 166/2003 Z. z. ak sa majú informácie získané použitím informačno-technického prostriedku použiť ako dôkaz v trestnom konaní, vyhotoví orgán štátu písomný záznam s uvedením údajov o mieste, čase a zákonnosti použitia informačno-technického prostriedku; k písomnému záznamu orgán štátu priloží záznam a jeho doslovný prepis. Informácie získané použitím informačno-technického prostriedku, ktoré sa nevzťahujú na dôvody jeho použitia uvedeného v žiadosti, sa môžu použiť ako dôkaz v trestnom konaní, len ak sa týkajú trestnej činnosti, v súvislosti s ktorou možno použiť informačno-technický prostriedok.

65. V prejednávanom prípade išlo o dôkazy získavané využitím informačno - technických prostriedkov podľa zákona č. 166/2003 Z. z. o ochrane pred odpočúvaním, ktorých striktná zviazanosť s určitým typom konania neumožňuje ich použitie v inom konaní. Otázkou použiteľnosti tohto typu dôkazov v správnom konaní sa zaoberal ako ústavný súd v už citovanom náleze sp. zn. II. ÚS 5/2011-77 z 15. decembra 2011, tak aj Najvyšší súd Slovenskej republiky napr. v rozhodnutí sp. zn. 6 Sžo 29/2013 z 25. septembra 2013. Ústavný súd v tejto súvislosti uviedol, že „z ustanovenia § 114 ods. 7 Trestného poriadku vyplýva zásadný zákaz použitia obrazovo-zvukového záznamu získaného v rámci konkrétneho trestného konania v inom trestnom konaní, avšak s určitými taxatívne vymenovanými výnimkami. Trestný poriadok upravuje matériu získavania a použitia obrazovo-zvukových záznamov zhotovených informačno-technickými prostriedkami iba v rámci trestného konania. Naproti tomu získavanie a použitie obrazovo-zvukových záznamov zhotovených informačno-technickými prostriedkami v iných konaniach, resp. pre účely iných konaní, upravuje zákon o ochrane pred odpočúvaním (§ 1 ods. 1 a 2).“ Ústavný súd poukázal aj na znenie § 3 zákona o ochrane pred odpočúvaním, podľa ktorého „informačno-technický prostriedok možno použiť iba vtedy, ak je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na zabezpečenie bezpečnosti štátu, obranu štátu, predchádzanie a objasňovanie trestnej činnosti alebo na ochranu práv a slobôd iných.“ Problémom však bolo obstaranie a vykonanie týchto dôkazov v správnom konaní, keďže až momentom použitia dôkazov v správnom konaní sa tieto stali dôkazmi (pre účely správneho konania) neprípustnými.

66. Kasačný súd aj s poukazom na citované závery je toho názoru, že správny orgán by v prípade dôkazov, ktorých prípustnosť v správnom konaní môže byť diskutabilná, mal realizovať test prípustnosti dôkazu. V rámci tohto testu by si mal zodpovedať na niektoré zásadné otázky:

- 1) či bol dôkaz zabezpečený už v pôvodnom konaní zákonným spôsobom,
- 2) či má správny orgán k dispozícii dôkaz v takej podobe, aby mohol overiť jeho autenticitu a pravosť,
- 3) či má správny orgán zákonnú možnosť preverovať zákonnosť a autenticitu dôkazu,
- 4) či bude možné dôkaz zákonne realizovať aj v danom konkrétnom správnom konaní, a to aj s ohľadom na hmotnoprávny objekt regulácie, ktorý mal byť správnym deliktom porušený. Negatívna odpoveď na ktorúkoľvek z uvedených otázok neumožní správnomu orgánu dospieť k jednoznačnému záveru o prípustnosti dôkazu v konaní o správnom delikte.

67. V prejednávanom prípade nastala situácia, kedy žalovaný správny orgán mal k dispozícii iba prepis záznamov z odpočúvania podľa § 7 ods. 2 zákona č. 166/2003 Z. z., avšak nemal k dispozícii pôvodný zvukový záznam, aby mohol overiť autenticitu tohto dôkazu. Z dikcie vyššie citovaného ustanovenia § 7 ods. 2 zákona č. 166/2003 Z.z. tiež vyplýva, že informácie získané použitím ITP sú použiteľným dôkazom iba vo forme zákonom predpísaným. Pokiaľ by chcel správny orgán preveriť zákonnosť dôkazov získaných v pôvodne vedenom trestnom konaní, musel by tiež mať možnosť oboznámiť sa s obsahom písomného súhlasu zákonného sudcu podľa § 4 zákona č. 166/2003 Z. z., čomu však bránil stupeň utajenia, ktorému takýto súhlas podliehal. Podľa názoru kasačného súdu správny orgán, ktorého konanie o správnom delikte je konaním samostatným, nezávislým od predošlého konania vedeného napr. orgánmi činnými v trestnom konaní, nemôže založiť konštatovanie zákonnosti a prípustnosti dôkazov iba na jednoduchej prezumpcii, teda výlučne na skutočnosti, že dôkazy mu boli poskytnuté resp. odovzdané

legálnou cestou od iného štátneho orgánu. Keďže tým, kto bude v konečnom dôsledku dôkazy hodnotiť a toto hodnotenie následne inkorporovať do odôvodnenia svojho rozhodnutia, bude správny orgán, mal by mať možnosť v plnej miere zaujať stanovisko aj k tomu, nakoľko boli pre získanie takýchto dôkazov splnené aspoň formálne procesné podmienky.

68. Žalovaný v prejednávanej príhode nebol oprávnený sa oboznámiť so záznamom získaným použitím ITP, ani s obsahom žiadosti o súhlas sudcu s použitím ITP a rozhodnutím sudcu o tejto žiadosti, (čo vyplynulo i z oznámenia predsedu Špecializovaného trestného súdu zo dňa 22. 3. 2016 č. Spr 88/2016, keď žalovanému nevyhovelo nahliadnuť do trestného spisu), pretože žalovaný nie je oprávnenou osobou oboznamovať sa s obsahom utajovaných skutočností v zmysle zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, a teda nemohol porovnať obsah prepisu obsahu záznamov z odpočúvania s ich skutočným obsahom, a bez elektronického záznamu alebo jeho overenej kópie a bez súhlasu sudcu s použitím ITP nie je možné vyhodnotiť, či bol prepis získaný zákonne. Žalovaný tak nemohol overiť autenticitu, vierohodnosť, neporušenosť záznamu vyhotoveného pomocou ITP z telekomunikačnej prevádzky a zhodu tejto zvukovej nahrávky tajných odposluchov s jej prepisom, ktorý použil žalovaný v správnom konaní ako rozhodujúci dôkaz.

69. Krajský súd podrobne analyzoval otázku zákonnosti sporného dôkazu, z hľadiska jeho použiteľnosti, z hľadiska jeho formy, ako s ním žalovaný nakladal, v bodoch 159 až 179 napadnutého rozsudku. Jeho právne závery považuje kasačný súd za správne a plne sa s nimi stotožňuje a v podrobnostiach na ne odkazuje..

70. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 To 12/2011 z 18.9.2012, v ktorom uviedol: „platí, že ak sa má záznam telekomunikačnej činnosti použiť ako dôkaz, je potrebné ho predložiť v celosti, t.j. bez akýchkoľvek zásahov zo strany príslušného orgánu Policajného zboru, s poukazom na to, že len telefonické rozhovory nachádzajúce na zázname CD nosiči obsahujú skutočnosti dôležité z pohľadu dokazovaného skutku.“ Podľa Najvyššieho súdu „úplnosť záznamu je základnou podmienkou jeho vykonania na hlavnom pojednávaní ako dôkazu a tiež jeho hodnotenia ako dôkazu, a to jednak s ohľadom na práva obhajoby, ako i možnosť súdu skontrolovať objektivnosť a zákonnosť vykonaného prepisu v záujme naplnenia požiadavky spravodlivého súdneho konania v zmysle čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“ Táto požiadavka, vyplývajúca z čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd sa v plnom rozsahu vzťahuje aj na správne konanie trestné.

71. Krajský súd v napadnutom rozsudku správne konštatoval, že bez poznania písomného súhlasu zákonného sudcu na odpočúvanie /na použitie ITP a bez súčasného poznania obsahu kópie zvukového záznamu zachytávajúceho tajné odposluchy, nie je možné posúdiť zákonnosť, ani legitimitu a ani proporcionalitu prepisu odposluchov nachádzajúcich sa v správnom spise, a to ani vo vzťahu k získaniu týchto tajných odposluchov ich pôvodcom, ani vo vzťahu k prípustnosti ich postúpenia špeciálnym prokurátorom žalovanému, ani k ich samotnému použitiu žalovaným v správnom konaní. Súčasne nie je možné ani overiť vierohodnosť, autenticitu, neporušenosť a totožnosť prepisov odposluchov porovnaním s obsahom (elektronického) zvukového záznamu zachytávajúceho tajné odposluchy. Nie je možné zistiť či súhlas vydal zákonný sudca, v akej veci pre aký skutok, voči ktorým osobám alebo telefónnym číslam, po akú dobu, z akého zákonného dôvodu, (§ 3 ods. 1 zákona č. 166/2003 z.z.), na podklade akých konkrétnych skutkových okolností sa tak stalo. Nie je možné posúdiť ani kto bol pôvodcom záznamov získaným prostredníctvom ITP, či to bol orgán činný v trestnom konaní, ktorý mu poskytol prepis záznamov, alebo už aj tomuto orgánu záznam niekto postúpil.

72. S ohľadom na skutočnosť, že v danom prípade žalovaný správny orgán nemal k dispozícii dôkazy v takej podobe, aby mohol overiť jeho vierohodnosť, autenticitu a pravosť a aj s ohľadom na to, že správny orgán nemá zákonnú možnosť preverovať zákonnosť a autenticitu dôkazu, ani podľa názoru kasačného súdu nie je možné dospieť k záveru o prípustnosti predmetného dôkazu v preskúvanom správnom konaní o správnom delikte. Nebolo preto dôvodné ani podrobovať zásah do práva na

súkromie tajným odpočúvaním použitím ITP testu legality, legitimacy a proporcionality.

73. Krajský súd sa dôsledne zaoberal problematikou dokazovania v správnom konaní, ktorého predmetom bolo vyvodenie administratívnoprávnej zodpovednosti žalobcov, venoval sa analýze základných pojmov dokazovania a základných procesnoprávných princípov, ktoré sa týkajú dokazovania, a na základe tejto analýzy potom poukázal na vzťah medzi požiadavkou zákonnosti prípustnosťou dôkazu v predmetnom správnom konaní, upriamiac pozornosť na otázku prípustnosti dôkazov, ktoré boli obstarané alebo vykonané v trestnom konaní. Kasačný súd považuje právne názory a závery krajského súdu v tomto smere za vyčerpávajúce, správne a súladné so zákonom.

74. K poukazu sťažovateľa na rozhodovaciu prax v obdobných veciach kasačný súd považuje za potrebné uviesť, že rozhodnutia najvyššieho súdu, Najvyššieho správneho súdu ČR, Súdneho dvora Európskej únie, či iných súdov, na ktoré sa sťažovateľ vo svojej kasačnej sťažnosti odvoláva, sa síce zaoberali otázkou presunu dôkazov z trestného konania do konania správneho, avšak neriešili otázku, či možno ako dôkaz použiť osamotené prepisy obsahu záznamov z odpočúvania, bez možnosti porovnať ich so skutočným obsahom záznamov. Rovnako tak závery vyslovené v talianskych rozsudkoch, ktoré sťažovateľ dodatočne predložil kasačnému súdu, nie je možné aplikovať, nakoľko vychádzajú z odlišnej právnej úpravy ako aj z odlišného skutkového a právneho stavu, pričom je tiež zrejmé, že taliansky právny poriadok je iný ako právny poriadok v Slovenskej republike.

75. Napríklad zo žalovaným citovaného rozhodnutia vo veci HOKRA (rozsudok Krajského súdu v Brne z 12.6.2013 vo veci sp. zn. 62 Af 61/2011) vyplýva, že aby mohla byť overená zákonnosť získania dôkazu orgánmi činnými v trestnom konaní, ktorý bol následne použitý v správnom konaní o porušení súťažných pravidiel, netvoril tento dôkaz len osamotený prepis obsahu e-mailov, ale tvorila ho kópia CD, na ktorej boli e-maily zaznamenané, spolu s príkazom policajného orgánu na vykonanie prehliadky iných priestorov a pozemkov, súhlas štátneho zástupcu s jej vykonaním a protokolom o prehliadke iných priestorov a pozemkov.

76. Pokiaľ ide o rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-469/15 P z 27.4.2017, FSL Holdings NV a iní, ktorým zamietol odvolanie proti rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie zo 16.6.2015 vo veci T-655/11, na ktoré sa odvoláva sťažovateľ, týkajúci sa kartelu na európskej úrovni vo vzťahu k dovozu banánov. V tejto veci Komisia vykonala inšpekcie v obchodných priestoroch viacerých dovozcov, pri ktorých získala kópie e-mailov a boli jej tiež doručené kópie dokumentov (zápiskov zamestnanca) od talianskej daňovej polície, ktoré boli získané pri prehliadke vykonanej v bydlisku a v kancelárii zamestnanca talianskej spoločnosti v rámci vnútroštátneho trestného vyšetrovania. Komisia si zadovážila aj výpisy svedčiace o telefonických kontaktoch zamestnanca (nie záznamy hovorov). Ani Komisia, ani vnútroštátne talianske orgány nepoužili na získanie žiadneho z týchto dôkazov ITP. V bode 33 rozsudku Súdny dvor pripomenul, že zákonnosť odovzdania informácie získanej pri uplatnení vnútroštátneho trestného práva štátnym prokurátorom alebo príslušnými orgánmi Komisie v oblasti hospodárskej súťaže je otázkou, ktorá je upravená vnútroštátnym právom, a súd Únie nemá právomoc rozhodovať o zákonnosti opatrenia prijatého vnútroštátnym súdom, keďže ide o otázku vnútroštátneho práva. Vzhľadom na obmedzenie, vyplývajúce z toho, že orgány Európskej únie nie sú oprávnené vykladať a interpretovať vnútroštátne právo, pri posudzovaní zákonnosti získania a odovzdania dôkazov sa museli orgány Únie obmedziť na posúdenie, či sa tak stalo v súlade s právom Únie. Vo vzťahu k vnútroštátnemu právu sa museli spoliehať len na indície, ktoré odôvodňovali záver o oprávnenom odovzdaní dôkazov talianskou finančnou políciou Komisii. V danom prípade, ktorým sa zaoberali súdy Únie, však neboli vznesené žiadne pochybnosti o tom, či použité dôkazy boli úplné a či ich taliansky štátny orgán oprávnený viesť konanie o porušení súťažného práva získal v súlade so zákonom.

77. Námietku sťažovateľa, že v otázke použiteľnosti dôkazov a podmienok ich použiteľnosti z trestného konania v podobe prepisov odposluchov v správnom konaní sa krajský súd vo svojom rozsudku odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, konkrétne od rozhodnutí Najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 5Sžo/49/2012 zo dňa 30.5.2013 a sp. zn. 3Sžo/18/2013 zo dňa 10.10.2013, v ktorých považoval dôkazy takéhoto typu za prípustné aj na účely konania o prepustení zo služobného pomeru,

nepovažuje kasačný súd za dôvodnú. Dôvod prípustnosti kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. h) - krajský súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu sa viaže k ustálenej judikatúre najvyššieho súdu, teda rozhodnutia uverejneného v Zbierke stanovísk a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. V prípade citovaných rozsudkov sa nejednalo o rozhodnutia uverejnené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. V oboch prípadoch, na ktoré sa sťažovateľ odvoláva, bol dôkaz získaný použitím ITP využitý v správnom konaní takým štátnym orgánom, ktorý zákon (§ 2 ods. 2 zákona č. 166/2003 Z.z. výslovne oprávňuje na použitie ITP (políciou a colným orgánom). Colná správa a Policajný zbor sú štátne orgány, ktoré na rozdiel od žalovaného správneho orgánu môžu použiť ITP a plnia úlohy vymedzené v § 3 ods. 1 zákona č. 166/2003 Z.z. Nadriadení policajta a colníka, ktorí pri výkone svojej disciplinárnej právomoci v disciplinárnom konaní využili poznatky získané pomocou ITP, sa s obsahom takto vyhotovených záznamov zoznámili v rámci plnenia svojich služobných povinností. Potrebné je tiež zdôrazniť, že sa zoznámili s obsahom zvukových a obrazových záznamov, nielen s prepismi ich obsahu.

78. Podľa názoru kasačného súdu je preto na základe vyššie uvedených záverov preukázané, že krajský súd vec správne právne posúdil, keď zrušil z vyššie prezentovaných dôvodov rozhodnutie rady žalovaného a prvostupňové rozhodnutie v žalobe napadnutom rozsahu. Rozhodnutie krajského súdu spĺňa atribúty rozhodnutia zaručujúceho právo na spravodlivý proces a v konaní sa rozhodovaní krajského súdu nebolo zistené porušenie zákona (§ 440 SSP). Kasačný súd sa stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi zistenými krajským súdom o tom, že napadnuté a prvostupňové rozhodnutia bolo potrebné z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu zrušiť. Pre úplnosť považuje kasačný súd za potrebné uviesť, že kasačná sťažnosť neobsahuje žiadne nové skutočnosti, právne významné pre uvedené konanie, s ktorými by sa krajský súd v rámci svojho konania nezaoberal. Námietky sťažovateľa uplatnené v kasačnej sťažnosti sú obsahovo totožné s jeho predchádzajúcimi názormi a závermi vyslovenými v napadnutých rozhodnutiach a nie sú spôsobilé spochybniť zákonnosť napadnutého rozsudku krajského súdu. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe vyššie uvedených skutočností dospel k záveru o nutnosti zamietnutia kasačnej sťažnosti podľa § 461 SSP ako nedôvodnej.

79. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že žalobcom, ktorí mali v kasačnom konaní úspech (zamietnutie kasačnej sťažnosti) priznal úplnú náhradu účelne vynaložených trov kasačného konania voči sťažovateľovi (§ 467 ods. 1 SSP a analogicky podľa § 167 ods. 1 SSP), o výške ktorej rozhodne správny súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

80. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v pomere hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 k § 463 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.